

365

Képeket kerestünk az életben maradáshoz.
Szokásainktól akartunk szabadulni.
Az ember automatizmusok sorozatává válik,
az ismétlődések teszik azzá, akivé alakul.
Maszkká lesz az arc.
Naponta, óránként, percenként
rajzoltuk újra vonásainkat.
A tükörrel szemben ülve,
addig bámultuk saját testünket,
amíg idegenné nem vált.
Tárgyaknak, gyönyörű tárgyaknak képzeltük
a nőket és férfiakat,
mintha testükön kívül nem volna semmi másuk.
Tekintetüket és árnyékukat figyeltük.
Csontjainkra vetkőztünk.
Hajnalban rágyújtottam és fél liter vodkával aludtam el.

Archaikus torzó

Különös embersziget,
egyetlen távlatává önmaga válik,
egy gyárban takarít, Spinozát,
Nietzsché, Pirandellót olvas,
a teste olyan, mint az alak a húszforinton.
Hatalmas mellkasa süllyed és emelkedik
a lélegzetvétel súlyától.
Előre megsejti az elviselhetetlen csalódást.
„Ha szeretlek is mi közöd hozzá.”
Egyszerűsíteni kell az életet.

Most öreg és fényben áll,
kéthetente fürdik,
a csapon patkánytetemek hevernek.
A lakásban lépni se lehet a lomoktól,
pépeket eszik, nem beszél,
de a tekintete a sajátja.

Pólus

Nem tudtam elképzelni az életemet nélküle.
Kerestem, mint a szóke csontos arcú férfi
a körúton istent.
Látni akartam, köd volt,
csak a következő csíkgig láttunk.
Zsíros faggyú csorgott a szélvédőn,
aminek fácán csapódott.
A szőlőtőkék között heverő rókatetem
belei az útra csorogtak,
mikor estefele újra láttuk,
a másik oldalán feküdt,
mintha aludt volna.
Csak a fák formáját,
a kondenzcsíkok geometriáját
akartuk elérni.
Belekönnyeztünk a forróságba,
júniusban jégeső esett.
Apró kavicsok
véresre törték meztelen talpunk.
Vakfehér volt az ég,
aztán sötét lett.
Vakfehér volt a nyár.

Sodrás

A zuhanást, a könnyűséget,
a feszülő és ernyedő izmokat,
a becsapódást,
csak azt látta volna.
A süllyedést, ahogy alámerült a test.
A csontszín törzsű fákat,
a hullámokat, a tüdőbe áramló vizet, az iszapot,
a bokákra tekeredő növényeket.
Utolsó erőmmel mégis a felszín felé rúgtam magam,
nadrágom elvitte a sodrás.
Meztelen lábakkal,
sarat köhögve, habot hányva
tértem magamhoz.
Sehol se voltál.
Nem volt komoly,
szégyenteljes volt.

Újra részegen jártam a várost éjszaka,
amit hatalmas folyó hasított ketté.
Azt képzeltem, csontszínű fákról álmodtál aznap este,
idegen vizekről.

Sebestyén

Kérlelhetetlen volt önmagával,
mint aki szerepel, kiáll, mondja,
mutatja, szembesít, tanítja,
vizsgálja, vezeti azt,
aki nézi,
mint egy fához kötözött szent
a sivatagban,
aki viseli elhagyatottságát.
Úgy csinál, mintha ő akarta volna így.
Köteleit a szél húzta szorosabbra,
az oldalán csorgó vért szétkente az izzadság.
Meztelen volt és fiatal,
fekete madarak a húsába téptek,
úgy tett mintha ő akarná etetni őket.
Lét és nemlét közt lebegve
nem tudott dönteni
remény és reménytelenség között.